

Друг хърватски доброволец с документирано участие в **Сръбско-българската война** е студентът от Загребския университет Рак Ушал (според други - Ушел), родом от Задар и учевик в лесотехническото училище в Крижевци. Веднага след започването на бойните действия той потегля заедно с българския си съученик Светослав Тошев, родом от Стара Загора. С параход по р. Дунав двамата успяват да се доберат до

Видин

, където се присъединяват към

Сандровската ученическа чета

. Тя е формирана във Варна и ядрото ѝ се състои от около двадесетина ученици. Наименувана е на Княз Александър (по разпространеното сред народа галено име Сандро). Впоследствие към четата се присъединяват и други доброволци.

Сандровската ученическа чета се отличава в боевете при Белоградчик на 4/16 - 6/18 ноември. Градът се отбранява от малък гарнизон, съставен от една рота запасни войници и няколко доброволчески чети, сред които и Сандровската, всичко 720 души без артилерия, командвани от поручик Дворянов. Срещу тях се изправят два сръбски батальона в състав 2000 души, един ескадрон от 100 кавалеристи и четири планински оръдия. Въпреки неравностойното съотношение на силите, на 6 ноември българската войска провежда дръзка атака и разбива неприятеля. Сърбите дават 46 убити и 90 пленени. Между убитите е и началникът на артилерията. В български ръце пада и едно оръдие, 200 пушки, много сандъци с патрони и няколко коня, между които и коня на командващия сръбския отряд полковник Радомир Путник, бъдещият началник на Генералния щаб на сръбската войска в Първата световна война. Това поражение кара сърбите да се спасяват с бягство чак зад границата. В боя Рак Ушал се държи храбро и според публикации във в. "Свобода" изиграва важна роля при пленяването на сръбското оръдие.

{loadposition user28}